

[Hanne Reintoft.]

gerne høre arbejdsministeren, om ministeren er opmærksom på de problemer, det kan give i arbejdsløshedsegnene, hvor deltidsbeskæftigede landmænd og andre selvstændige kan komme til at betyde en ret alvorlig trussel mod de menneskers livsmuligheder, der er henvist til at sælge deres arbejdskraft fuldt ud. Jeg vil gerne have ministerens vurdering af dette problem og eventuelle konstruktive forslag til imødegåelse af det.

Det må også være et klart princip, at en arbejdsledig kun kan anvendes passende arbejde, og her kan vi ingenlunde være tilfreds med principperne hverken i den gældende lov eller i lovforslaget. Passende arbejde kan efter vores mening kun være beskæftigelse i faget. Er der ikke beskæftigelse i faget, må man omskoles. Det at sende f. eks. en faglært skrædderske ud som ufaglært konfektionssyerske er ikke anvisning af passende arbejde. Jeg kunne nævne mange flere eksempler på det.

Netop på det område kommer problemet ind om arbejdsvægning. Jeg vil gerne komme med et meget grelt eksempel og høre ministerens definition af, hvad der betragtes som arbejdsvægning i lovens forstand. En murer i København blev for nylig noteret i formidlingen som arbejdsværende og derfor ikke understøttelsesberettiget ud fra følgende grundlag: han fik i formidlingen anvist arbejde til 12 kr. 75 øre i timen, halvdelen eller måske to tredjedele af en normal murerløn i området. Han tog arbejdet, men skaffede sig samme dag anstændigt betalt arbejde, hvorfor han uden at belaste formidlingen selv sagde op og tog det arbejde, han selv havde skaffet til normal murerløn. Den underbetalende arbejdsgiver klagede til formidlingen, der noterede det som arbejdsvægning. Vil ministeren hævde, at det er korrekt? I så fald er det statueret, at arbejdsformidlingen kan bruges til decideret løntryk, og problemerne omkring den får helt nye aspekter, som må kalde på helt nye initiativer i form af lønkamp for at unddrage sig dette moderne stævnsbånd.

Må jeg kort sige om lovforslaget om ændring i lov om offentlig forsyng vedrørende hjælp til betaling af medlemsbidrag til arbejdsløhedskasser og sygekasser, at jeg

synes, det er en forbedring, at betaling af bidrag til arbejdsløhedskassen kan udgøre hele medlemsbidraget og ikke længere kun halvdelen. Det er også en forbedring, at socialudvalgets afgørelse kan ankes, især hvis man husker at gøre opmærksom på det. Men jeg synes, det er en svaghed, at der savnes en trangsårsag svarende til den, der hidtil har været ved betaling af kontingent til sygekassen, nemlig at hjælp også kan ydes, når trangen skyldes længere tids arbejdsløshed. For reglen om sygekassekontingenthjælp er det faktisk et direkte tilbageskridt, at denne bestemmelse udgår i det foreliggende lovforslag. Jeg vil bede udvalget overveje, om det ikke ville være mere rimeligt og også mere rationelt helt at fritage arbejdsløse og syge medlemmer, der har mistet over en uges indkomst, for betaling af kontingent efter nogenlunde samme regler som værnepligtige. Derimod er vi tilfreds med bestemmelsen om enlige kvinders ret til at oppebære understøttelse, selv om vedkommende opfylder enkepensionslovens bestemmelser.

Må jeg konkluderende sige: dansk fagbevægelse er ikke tjent med, at dette skal være slutresultatet af 6 års udvalgsarbejde. Erstatningsprincippet er ikke opfyldt, løsningen af erhvervslivets strukturproblemer er skitseret på bekostning af arbejdskraften og uden menneskeligt værdig og økonomisk forsvarlig kompensation for det. Vort parti er utryk ved tendensen; understregningen af, at den nuværende struktur skal bevares, undergraves af socialreformkommissionens tanker. Den undergraves af arbejdsformidlingens udvidede opgaver, af den erklærede, men falske neutralitet og ikke mindst af fratagelsen af de arbejdsløhedsforsikredes ret til først at få anvist arbejde. Den undergraves af det folkevalgte elements stadige indskrænkning på bureaukatiets bekostning. Dette sammenholdt med, at man med lovforslaget om arbejdsformidling ikke løser alvorlige sociale problemer i et samfund; hvor der er tydelige tendenser til, at levevilkårsforringelse og foragt for det arbejdende menneske ikke længere tolereres så tålmodigt, som regeringen havde tænkt sig, gør, at vi vil advare kraftigt imod, at fremme dette lovforslag til vedtagelse, uden at det gennem udvalgsarbejde er forbedret betydeligt.